

És Ő eltűnt elveszett éjjel

Ilia Mihálynak

*Hátizsákod mint a kiskatonáké békeidőben
— a hátadon sose láttam —,
itt előttem a széken, itt a szobámban,
benne mulandó nád-susogás van
szárny-suhogás —, mint a régi költők verseiben.
Csörögve röptül ki belőle egy szárnyas vekker,
röpdöz az időben oda-vissza, követem.
Vele vagyok, mint vele voltam
félmúltban s most félévnyi múltban;
megtelepszik, fészkelődik a telefonban —,
csörög-csörög, s megszólal emberi hangon:
a Balaton, a háborgó Balaton... hajó borult,
és Ő eltűnt elveszett éjjel...
„Én szegény ott mit beszéljek,
Milyen pártfogókat kérjek...
cum vix justus sit securus.”*

*Hátizsákod, a vízből kihalászott, Napszítta merev
— benne pár trikó gatyá zokni —,
csak a zsák száját-, s nem a szívedet görcsölő zsineget,
csak azt lehet kibogozni.
Piros pólóing, megaszalt, az arcomra borítom,
húzom kétfelé akár a harmonikát,
hogyan perceg-resteg, szál-szakadásig húzom,
és látom, mint piros vadbirs-szirmon át
a nagyszerű halállal ázott reves arcod,
mint megváltásért csúszó lassúcska csigát —,
és rozsdafoltos ott kint a világ.
És szárny-suhogás —, mint a régi költők verseiben,
szívemben hátizsák-bugyor, és torkomban a szívem...
Eltűnt elveszett a vízben,
„Rex tremaendae majestatis,
De a jót megváltod ingyen,
Salve me fons pietatis.”*

Ülni az ablak előtt

Ülni az ablak előtt és várni valakit
akár az öregek,
szemmel halászni rezgőnyárfát, álmos vonatozóknak
korán lett szürkületben...
Senki, te! kódorgó kuvasz, négy lábon járó
savanyú tej, te köd!
kezem fejéhez aki bozontoddal súrlódsz — láttalak!
Most hol vagy? Hová osontál? Fölriadtam.
Szemközt a daganat-kórház kertje:
csupa megőszült pityang, csupa csont —,
műtőskocsin valakit most gurítanak betegszobába,
ahol a halál egyel.
Dél van. Forgasd csak az aszalódó időt akárhol
te, dühös öreg, köpködő! vasvilla szemmel
a befülledt boglyát, forgasd az elsárgult felhőket!
Egy kupica pálinkát ide! étvágyam gerjedjen,
mert száraz avar, száraz sírkoszorú lesz vacsorára,
tál pozdorja, vasreszelék, öreg!
Ülni az ablak előtt és várni valakit...
Alkonyodik. Tudom: a volt volna már sohasem lehet.
Ma sem jön, holnap sem. Már sohasem jöhet.

VÁRNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA